Pagina juniorilor ne prilejuieşte din nou prezentarea unor realizări în domeniul activităţii cu speranţele sportului de performanţă din ţara noastră. Deşi preocuparea unităţilor sportive pentru depistarea, selecţionarea, instruirea şi educarea elementelor cu perspective nu cunoaşte peste tot intensitatea cuvenită, succesele obţinute de unele cluburi şi asociaţii, de unele şcoli sportive, sînt indiscutabile. Fireşte, nu lipsesc dificultăţile, inerente acolo unde dorinţa de afirmare, de a munci mai bine şi cu mai mult spor nu primeşte suportul condiţiilor organizatorice şi materiale optime sau unde ele nu sînt folosite în mod judicios — la maximum. Dar, relatările consemnează şi interpretează tendinţa unor unităţi sportive de a ridica la un nivel cît mai înalt activitatea cu actualele mlădiţe, viitori candidaţi la medaliile campionatelor balcanice, europene, mondiale şi ale Jocurilor Olimpice.

JUNIORII de azi PERFORMERII de mîine

ORŞOVA — O CONCURENTĂ SERIOASĂ A... MILEI 23

Însemnări despre o nouă pepinieră a sporturilor nautice

Şcoala sportivă din Orşova — care funcţionează în cadrul Liceului Ştefan Plavăţ din oraşul dunărean — are secţii de atletism, handbal, caiac-canoe şi canotaj academic. Punctînd rezultatele foarte bune obţinute de secţia de handbal (prof. Ion Cernescu), care a promovat, la scurt timp după înfiinţare, în divizia republicană de juniori, vom trece la secţiile de caiac-canoe şi canotaj, asupra cărora vrem să ne oprim de această dată.

Evaluînd la justa lor valoare posibilităţile excelente pe care le oferă sporturilor nautice splendidul lac de acumulare, forurile conducătoare din Orşova au decis în septembrie '73 înfiinţarea unor clase experimentale de caiac-canoe şi canotaj în cadrul Liceului din localitate. S-a stabilit ca trei clase (două a V-a şi una a IX-a) să fie destinate pregătirii caiaciştilor, canoiştilor şi canotorilor, fiecare clasă fiind împărţită în trei grupe de cîte 12 elevi. Dintre acestea, două grupe practică sportul padelei şi pagaei, iar cea de a treia este destinată schifiştilor.

La secţia caiac-canoe, sub conducerea profesorilor Manoilă Milicin şi Ion Şipoş, precum şi a soţilor acestora (de asemenea profesoare şi foste sportive), activitatea se desfăşoară după un program riguros, cu pregătiri la bac — în timpul sezonului rece — şi antrenamente intense, pe apă, de la prima rază de soare a primăverii. Secţia dispune de o bază materială excelentă — prin eforturile conjugate ale federaţiei de specialitate şi Ministerului Educaţiei şi Învăţămîntului — materializată în 100 de locuri în ambarcaţiuni, două şalupe, un bac (după reamenajare poate fi considerat printre cele mai bune din ţară !) şi o sală de forţă utilată cu toată aparatura necesară. Din păcate, însă, nu există deocamdată un hangar corespunzător în care să fie păstrate ambarcaţiunile, dar în scurt timp va fi rezolvată şi această problemă. Cu condiţiile enumerate, secţia de caiac-canoe de la Şcoala sportivă Orşova a început să dea roade, iar nume ca acelea ale lui Gerhard Vilcea, Ilse Swoboda, Carmen Voitec şi Erica Popov vor ajunge să fie cunoscute foarte bine în curînd, poate chiar în noul sezon care va începe la sfîrşitul lunii.

Secţia de canotaj are însă de rezolvat multe probleme. Antrenorul Sergie Morariu, care a avut iniţiativa înfiinţării acestei secţii şi care continuă să lucreze cu deosebită pasiune alături de elevii săi, ne spunea, fără falsă modestie : „Eu mi-am luat încă o specializare (prof. Morariu are, de fapt, specializarea gimnastică — n.n.) doar ca să pot iniţia activitatea de canotaj din oraşul nostru. Aştept, însă, ca în curînd Orşova să primească profesori cu cunoştinţe vaste în canotaj, dornici să ne ajute la creşterea unor sportivi talentaţi, de valoare".

Pînă la sosirea acestor specialişti, să vedem, însă, condiţiile în care lucrează schifiştii Şcolii sportive Orşova. La dispoziţia celor 38 de copii se află doar... 5 bărci, dintre care una este o pseudo-ambarcaţiune, fiind de fapt o „universală" transformată într-un 4—1 ! E adevărat, şcoala a încheiat recent un contract cu CIL Reghin pentru cîteva schifuri, dar acestea vor sosi abia la sfîrşitul lunii iulie, aşa că pregătirile pentru campionatele republicane de juniori (programate în mai — la fond şi în august — la viteză) vor trebui să fie făcute tot pe bărcile de acum...

În sfîrşit, notînd numele cîtorva schifişti de perspectivă — Ana Ghebaură, Gheorghiţa Vlaicu, Pepa Borca, Cristina Bodnar şi Ingeborg Sebec — vrem să vorbim în cîteva cuvinte şi despre activitatea de yachting din Orşova.

Din pasiunea fostului căpitan de vas, acum pensionar, Constantin Vulpescu, yachtingul a prins viaţă la Orşova, polarizînd atenţia unui mare număr de copii. Pasionatul „lup de mare" a construit — cu sprijinul unui tîmplar din oraş — 12 ambarcaţiuni clasa „Optimist" înfiinţînd, totodată, un cerc de yachting la „Casa pionierilor". Pentru yachtmenii care dovedesc aptitudini deosebite, există posibilitatea continuării activităţii de performanţă la asociaţia sportivă „Dunărea" (de pe lîngă Şantierele navale Orşova), care ar trebui să acorde, însă, o mai mare atenţie acestei discipline, cu atît mai mult cu cît are la activ cîteva rezultate promiţătoare la campionatele de juniori.

Sporturile nautice cuceresc, deci, la Orşova tot mai mult interesul tineretului, iar realizările de pînă acum, ne dovedesc că într-un viitor destul de apropiat în sfera marilor performanţe ale caiacului, canoei şi schifului românesc vor apare tot mai multe nume ale sportivilor orşoveni.

Horia ALEXANDRESCU

HANDBALIŞTII DE LA ŞCOALA SPORTIVĂ NR. 3 BUCUREŞTI SE AFIRMĂ

Secţia de handbal a **Şcolii sportive nr. 3 Bucureşti**, tînără şi pusă pe fapte mari, se afirmă pe zi ce trece datorită mai ales echipei masculine care activează în divizia republicană a şcolarilor şi juniorilor. Sub conducerea antrenorului **Gheorghe Ionescu**, echipa a reuşit în ultimii ani rezultate bune şi foarte bune, printre care se numără calificarea în turneul final al campionatului din 1971—72, cucerirea „Cupei Municipiului Bucureşti" (desfăşurată acum cîtva timp în Capitală) şi selecţionarea unui număr de 5 jucători în lotul reprezentativ de juniori al Bucureştiului. În prezent, formaţia Şcolii sportive nr. 3 luptă pentru cucerirea locului I în serie şi, implicit, pentru calificarea în turneul final, unde doreşte să facă o figură frumoasă.

Iată-i în imagine pe cîţiva dintre jucătorii acestei echipe, împreună cu antrenorul lor.

Foto: F. FIRULESCU

SUFLUL CALD AL TRIBUNEI...

Anglia — Franţa 5—2 !

Aceste cuvinte introductive ar putea să pară bizare pentru profilul unei tablete la o pagină despre juniori, dar iată despre ce e vorba, pentru a lămuri lucrurile.

În prima sîmbătă a lui aprilie, reprezentativa şcolară de fotbal a Angliei a învins selecţionata similară a Franţei cu scorul mai sus prezentat. Meciul s-a disputat pe stadionul Wembley, în faţa a 50 000 de spectatori. Veţi spune, poate, că nu e nimic extraordinar în faptul că 50 000 de englezi se deplasează spre „citadela fotbalului" pentru a urmări duelul a 22 de elevi. De acord cu dumneavoastră. Numai că această informaţie de loc spectaculoasă trebuie legată de un amănunt anterior. Cu luni în urmă s-a jucat la Paris, pe stadionul Vincennes, turul acestei întîlniri de tradiţie. Elevii francezi au pierdut meciul cu 0—5. Cronicarul meciului ne transmite, însă, o ştire mai revelatoare decît scorul. În tribunele stadionului Vincennes au luat loc... 100 de spectatori. Este evident că doar rudele pariziene ale copiilor au făcut drumul spre stadion.

Cele două cifre — 50 000 şi 100 — sînt expresia perfectă a atitudinii faţă de sport în general şi faţă de sportivul tînăr — în special. Este absolut inutil să vorbim despre creşterea şi educarea adolescentului sportiv pornind de la cifra celor 100 de parizieni care au făcut deplasarea spre pădurea Vincennes. (E limpede pentru oricine că cei 100 de spectatori prezenţi în tribunele stadionului francez nu pot stîrni zîmbetele spectatorilor noştri de fotbal, pentru simplul fapt că un eventual meci între reprezentativele şcolare ale României şi Iugoslaviei, disputat — să zicem — pe stadionul Republicii, n-ar atrage o cifră mai mare).

Am putea să ne aşteptăm la o întrebare : bine, dar ce importanţă are numărul de spectatori în dezvoltarea sportivului de performanţă adolescent ?

Recitind cele două scoruri ale dublei întîlniri anglo-franceze, aflăm şi răspunsul direct. Copiii francezi au pierdut la Paris cu 5—0 pentru că au avut efectiv sentimentul anonimatului, în faţa tribunelor goale. Ei au avut sentimentul inutilităţii în faţa spectacolului oferit de amfiteatrul rece. În schimb, la Londra, suflul cald al tribunei Wembley-ului a dinamizat deopotrivă ambele echipe, ceea ce a făcut că, în cele din urmă, un raport de forţe exprimat prin acel 5—0 de la Paris să devină mai strîns, în momentul în care a intervenit elementul mai puţin palpabil, dar atît de hotărîtor al tribunei care ovaţionează şi încurajează.

O tribună plină are un rol educativ mult mai eficace decît predicile uscate ale unora dintre educatorii sportului, care, simţind şi ei povara anonimatului în munca grea cu adolescenţii, apelează, în virtutea inerţiei, la formule fatalmente uzate, incapabile să înlocuiască sprijinul înflăcărat al **educatorilor din tribună**, care, asemenea celor 50 000 de pe Wembley, ştiu să dirijeze bătăile inimii şi să înnobileze gustul sportiv, în viltoarea unei lupte care stimulează cu adevărat — mai mult ca orice îndemn oral — energiile.

Ioan CHIRILĂ

PERSPECTIVELE HOCHEIULUI DIN ŢARA NOASTRĂ SE SITUEAZĂ SUB NIVELUL CONDIŢIILOR CREATE ÎN ULTIMII ANI

Pe marginea turneului final al campionatului republican de juniori

Întrecerile interne, a căror consistenţă valorică asigură primul şi cel mai puternic reazim pentru evoluţia internaţională a hocheiştilor noştri, trebuie să se bucure de atenţia şi consideraţia iubitorilor şi sprijinitorilor acestui sport, al căror ataşament se poate manifesta nu numai în faţa televizoarelor sau doar în tribunele patinoarului bucureştean la orele derby-urilor şi ale evoluţiilor unor puternice echipe de peste hotare.

Că lucrurile stau, din păcate, aşa ne-am convins nu de mult, cînd la Bucureşti a avut loc turneul final al campionatului de juniori, o întrecere care în loc să fie un prilej de sărbătoare a tineretului din acest sport, o veritabilă paradă a viitoarelor vedete ale hocheiului nostru, a fost, de fapt, o competiţie anostă, consumată într-un teribil anonimat şi la un nivel de mediocritate absolut alarmant. De altfel, un bilanţ sumar al disputei celor mai bune formaţii de juniori din ţara noastră (pentru că în ultimă instanţă aşa ar putea fi numită întrecerea...) s-ar prezenta în felul următor : **echipe puţine** (patru la număr), **forfaituri, în schimb, îngrijorător de multe** (proporţia este de 33 la sută, din şase finaliste două absentînd : **Metalul Rădăuţi şi Dunărea Galaţi !), un barem tehnic atît de scăzut, încît calificativul de nemulţumitor poate fi considerat drept îngăduitor,** o crasă lipsă de disciplină, favorizată şi de necunoaşterea regulamentului. Cam aceasta este tabloul turneului final al campionatului de juniori, o dispută care — repetăm — ar fi trebuit să ne îngăduie o perspectivă ceva mai optimistă, a viitorului acestui sport.

Victoria a revenit echipei bucureştene **Constructorul (antrenor Gh. Niţă)** care a avut un minim plus de omogenitate valorică faţă de principala sa adversară, formaţia **Şcolii sportive din Miercurea Ciuc (antrenor L. Daradics)** clasată, în cele din urmă, pe locul secund. Lupta dintre aceste două principale candidate la tricourile şi medaliile de campioni s-a tranşat, de fapt, încă din prima etapă a returului, deci cu două zile înainte de jocurile finale, ceea ce a ocazionat înregistrarea în ultima etapă a unor rezultate „curioase", ultima clasată, Steaua, învingînd Constructorul (11—5 !), ceea ce ar fi adus această formaţie pe locul III, dacă... Dacă în jocul ce a urmat nu s-ar fi adoptat aceeaşi „manieră", Liceul nr. 1 Miercurea Ciuc cîştigînd surprinzător în faţa Şc. sportive din Miercurea Ciuc (5—3). Cu alte cuvinte, după ce nu am avut parte de nici o satisfacţie de ordin spectacular, valoric, sau al perspectivei celor puţini, prezenţi în tribunele patinoarului „în căutarea... hocheiului pierdut", ne-a mai fost dat să asistăm şi la astfel de momente penibile. Că să nu mai vorbim de frecventele accente de brutalitate, degenerate, nu o dată în busculade generale, aşa cum a fost cazul în partidele Constructorul — Şc. sportivă Miercurea Ciuc şi Constructorul — Liceul nr. 1 Miercurea Ciuc.

Ar mai fi încă multe de spus în legătură cu acest simulacru de turneu final al unui campionat republican de juniori. Ne oprim însă aci. Nu înainte de a solicita federaţiei de specialitate o analiză serioasă a activităţii secţiilor de juniori **(Steaua a prezentat doar 11 jucători în afara celor doi portari, Constructorul abia încropea două schimburi ca lumea. Dinamo era cît pe aci să-şi desfiinţeze secţia, iar la Miercurea Ciuc realizările cantitative, nu pot acoperi imensele lacune de ordin calitativ)**, a productivităţii muncii antrenorilor din acest sector de activitate, al raportului dintre sumele cheltuite şi realizările practice, în folosul hocheiului nostru. Nu de alta, dar la toamnă, cînd se va forma un alt lot de juniori, o să fie o problemă în ce priveşte completarea locurilor... Dacă dorim ca de activitatea lotului de juniori să beneficieze şi prima garnitură a ţării !

Călin ANTONESCU

„Promoţia atleţilor juniori din acest an este mai valoroasă decît cea a lui Ghipu"...

opinează antrenorul federal Nicolae Mărăşescu

Atletismul se mai află în scurtă vacanţă care desparte sezonul indoor de cel în aer liber. De fapt, competiţiile „afară", au început, dar concursurile importante, chiar cele din sezonul de primăvară, sînt încă de domeniul viitorului. Deocamdată, atleţii se pregătesc. În perioada vacanţei şcolare de primăvară, componenţii lotului republican de juniori s-au aflat pentru o scurtă perioadă în pregătire comună la Predeal. La sfîrşitul taberei de antrenament, l-am solicitat pe antrenorul federal **Nicolae Mărăşescu**, cel care se ocupă de mulţi ani de coordonarea pregătirii tinerilor atleţi, să ne răspundă la unele întrebări privind activitatea juniorilor în sezonul care se apropie.

— V-am ruga să ne spuneţi, mai întîi, care sînt concursurile importante din acest an ale atleţilor juniori şi — totodată — care sînt obiectivele pe care vi le-aţi propus.

— În ordinea importanţei : Jocurile Balcanice de juniori (Varna 10—11 august), concursul „Prietenia" (Dresda 2—4 august), apoi tradiţionalul triunghiular cu echipele R. D. Germane şi Poloniei (în Polonia 14—15 septembrie), întîlnirile cu reprezentativele Ungariei (Craiova, 17—18 august), Bulgariei (Piteşti, 21—22 septembrie) şi Grecia (Atena 25—26 mai). Ne-am propus să ne clasăm pe primul loc la Jocurile Balcanice în ceea ce priveşte numărul de titluri cucerite, să obţinem rezultate mai bune decît la ediţiile anterioare ale concursului „Prietenia", să realizăm un punctaj strîns cu formaţiile R. D. Germane şi Poloniei, ţări cu o recunoscută forţă în atletismul mondial. Celelalte meciuri trebuie să le cîştigăm.

— Anul trecut, Balcaniada juniorilor s-a desfăşurat la Bucureşti. Şi, cu toate că promoţia 1973 a fost una dintre cele mai bune pe care le-am avut — generaţia lui Ghipu, Cristudor, Megelea, Onescu — juniorii bulgari ne-au întrecut. Acum nu-i mai avem pe Ghipu şi pe ceilalţi amintiţi, iar Jocurile Balcanice se vor disputa la Varna...

— Eu aş spune chiar că promoţia anului trecut a fost cea mai valoroasă ! Şi, totuşi, cred că putem cîştiga Jocurile Balcanice. La baza afirmaţiei stă valoarea în continuă creştere a unor autentice talente : Tudorel Vasile, Wilhelm Kraus, Gheorghe Butuiană, Horia Toboc, Adrian Calimente, Carol Antal, Bedros Bedrosian, Cornel Preda, Ion Matei, Nicolae Voicu, Georgel Costache, Niculina Lungu, Elisabeta Bakalar, Viorica Neagu, Coculeana Bucătaru, Doina Spînu, Mariana Nan. Toţi pot ieşi campioni balcanici !

— Înseamnă că vom avea o promoţie mai valoroasă decît cea a lui Ghipu ?

— Da. Promoţia 1974 va fi mai valoroasă decît cea a lui 1973. Iar cea a lui 1975 — anul campionatelor europene de juniori — mai bună decît cea din acest an. Mergem înainte ! Aş vrea să precizez că, dincolo de obiectivele pe care le-am amintit, stabilite pentru fiecare dintre manifestările la care vom lua parte în acest sezon, obiectivul principal la nivelul atletismului pentru juniori este **realizarea unor performanţe de nivel internaţional de către 12—15 juniori în vederea pregătirii fondului valoric pentru campionatele europene de juniori din 1975 şi pentru Jocurile Olimpice de la Montreal.**

— Care sînt aceste speranţe, să le spunem de perspectivă deosebită ?

— I-am aminti, între cei cu şanse la titlurile balcanice : Niculina Lungu, Doina Spînu, Elisabeta Bakalar, Cleopatra Favcaş, W. Kraus, T. Vasile, A. Calimente, D. Oprea, P. Lenghel care vor fi juniori şi în 1975. Pînă atunci mai pot apare şi alţii, acum necunoscuţi. Să nu uităm, o caracteristică a atletismului contemporan este ritmul accelerat al progresului.

— Îi cunoaşteţi, probabil, pe cei „necunoscuţi". Ei sînt necunoscuţi marelui public, dar dv. îi aveţi, desigur, de acum în evidenţă. Ne puteţi da cîteva nume ?

— Dobre Savenco (decatlon), Niculina Ilie (înălţime), Coloman Kondorossi (disc), Ostafiu Cionca (semifond), Constantin Corban (marş) şi alţii pe care acum nu-i cunosc nici eu...

Vladimir MORARU

Elisabeta Bakalar *a fost, anul trecut, revelaţia probei de 800 m. În primul an de participare în categoria junioarelor mari, ea poate alerga această distanţă în 2:05—2:06*

Foto : Petre NAGY — Cluj

BILANŢ POZITIV DOAR PENTRU O PARTE DINTRE ANTRENORII DE POPICE

● „Zestre" săracă ● Măsuri salutare ● Cu deprinderi greşite de la început ● Delăsarea şi urmările ei ● Mai mult curaj în promovarea cadrelor

Vreme îndelungată, sportul popicelor a fost practicat mai mult de către vîrstnici. Situaţia a determinat federaţia de specialitate să ia o serie de măsuri pentru creşterea viitorilor performeri, impunîndu-se, prin literă de regulament, introducerea obligatorie a unui junior în echipele divizionare de seniori. Pentru impulsionarea muncii de depistare şi formare a popicarilor de nădejde, se preconizează înfiinţarea, din această toamnă, a unui campionat republican rezervat formaţiilor de juniori.

Preocuparea pentru atragerea tineretului pe arenele de popice este demonstrată şi de desfăşurarea concursurilor populare („Cupa U.G.S.R.", „Cupa Ucenicului" etc), deschise începătorilor. Diversele acţiuni întreprinse în vederea angrenării tineretului într-o activitate competiţională organizată şi continuă au avut darul — să mărturisească treptat, treptat, rezervorul de cadre, la ora actuală existînd peste 1 000 de juniori activi. Dar, au aceşti tineri asigurate condiţiile de pregătire necesare consacrării ? Cîţi dintre ei au progresat pe măsura capacităţilor lor ?

Din păcate, bilanţul nu este pozitiv pentru toţi antrenorii, întrucît aceştia lasă mai mult pe seama unor foşti jucători munca migăloasă de creştere a juniorilor. Din această cauză, mulţi tineri pornesc încă din start cu deprinderi greşite, care adesea nu mai pot fi remediate pînă la vîrsta senioratului.

Carenţele sînt şi urmarea delăsării manifestată de unii juniori care, după obţinerea unor rezultate remarcabile, nu mai respectă programul de antrenament, participă la două sau — în cel mai fericit caz — la trei şedinţe de pregătire pe săptămînă, insuficiente pentru ridicarea stachetei la nivelul performanţelor actuale.

Asadar, antrenorii trebuie să acorde mai multă atenţie schimbului de mîine, să-i pregătească cu deplină conştiinciozitate, pe juniori pentru a-i putea promova în echipele de seniori, să găsească mijloace de stimulare pentru ca jocul de popice nu este atît de spectaculos ca alte discipline care atrag ca un magnet fetele şi băieţii. De asemenea, este nevoie să se folosească la maximum baza materială existentă şi să se formeze, într-un ritm mai susţinut, cadrele tehnice capabile să îndrume paşii tinerilor pe drumul afirmării.

Traian IOANIŢESCU

ÎNTR-UN SINGUR AN...

Sală de sport a Liceului 26... Asistăm la antrenament pe maestrul de scrimă **Nicolae Marinescu.** Lucrează aici cu „clasa" sa, care aparţine clubului sportiv Şcolarul. Spadasini, prin excelenţă. Adică elevi de talia... baschetbaliştilor. Tineri de 14—15 ani au deja o înălţime care trece de 1,80 metri. Recordul îl deţine **Florin Săvulescu.** La 15 ani şi 6 luni, a ajuns la 1,92 m. Un uriaş în devenire, ca şi toţi ceilalţi spadasini ai clubului sportiv Şcolarul.

La capătul acestui antrenament, în timp ce scrimerii au trecut la vestiare, răsfoim împreună cu antrenorul documentele de planificare, notaţiile sale asupra „clasei". Aproape fiecare filă ne oferă elemente de referinţă extrem de interesante. Spaţiul nu ne îngăduie să le consemnăm integral. Aşa că selectăm...

Din cei 20 de spadasini care lucrează sub „bagheta" maestrului Nicolae Marinescu, 5 se situează de pe acum în prim-plan **Eugen Brebeuţă, Florin Săvulescu, Daniel Antohi, Valentin Pora** şi **Ion Mareş.** Prim-plan, **DUPĂ UN SINGUR AN DE PREGĂTIRE,** înseamnă angajare în „bătălia" pentru calificarea în divizia B ! Cei 5 sportivi de la clubul sportiv Şcolarul au în vizor un astfel de obiectiv. Efortul nu este uşor, se cere o intensitate maximă în procesul de instruire, dar cînd ai de refăcut un drum, bine bătătorit la un moment dat, dar stricat dintr-o inexplicabilă nechibzuinţă (clubul sportiv Şcolarul a avut echipă de spadă în divizia A, dar care n-a rezistat în primul eşalon decît un an...), evident trebuie să munceşti şi mult şi bine ! Este ceea ce şi-a propus, odată cu numirea sa în club, în toamnă, antrenorul Marinescu, tehnician serios, sobru, care vorbeşte foarte puţin şi — precum se vede — s-a angajat trup şi suflet într-o acţiune de mare responsabilitate. Pînă la atingerea obiectivului amintit, un altul intermediar : trei dintre elevii săi vor căuta să intre în finala pe ţară a juniorilor.

Viitorii spadasini sînt elevii care s-au tot cernut din cei aproape 400, selectaţi din vacanţa mare a anului trecut şi pînă acum. Cernerea a ţinut seama în primul rînd de gabarit, apoi de inteligenţa copiilor, după aceea de avizul familiei şi al şcolii. **Existînd o mare unitate de vederi între familie, club şi şcoală, antrenorul şi-a putut organiza în mod ideal „clasa". Iar rezultatele încep să se vadă.**

Ceva mai mult, pentru a nu mai avea surprize, pentru a exista o acoperire în timp, antrenorul Marinescu pregăteşte concomitent şi un al doilea eşalon de spadasini (elevi, începînd cu vîrsta de 10 ani) categorie din care fac parte, de pildă, **Marin Didi, Mugur Voicovici, Dan Rădulescu, Dan Roşu** şi **Şerban Enescu.**

O operaţie similară se petrece şi în cazul floretiştilor din rîndul cărora se detaşează trăgătorul **Adrian Ţican,** talent autentic care a şi trecut un prim examen public — finalele campionatelor naţionale de copii. Lîngă Adrian Ţican sînt aşteptaţi alţi copii la fel de talentaţi, pe care antrenorul îi selectează din şcolile generale nr. 5 şi 179 şi de la Liceul nr. 24.

O echipă de spadă, care să vizeze (cu şanse directe) divizia B, după numai un an de la selecţie şi pregătire, să recunoaştem este un drum parcurs — fiind vorba de scrimă — într-o viteză de-a dreptul ameţitoare !

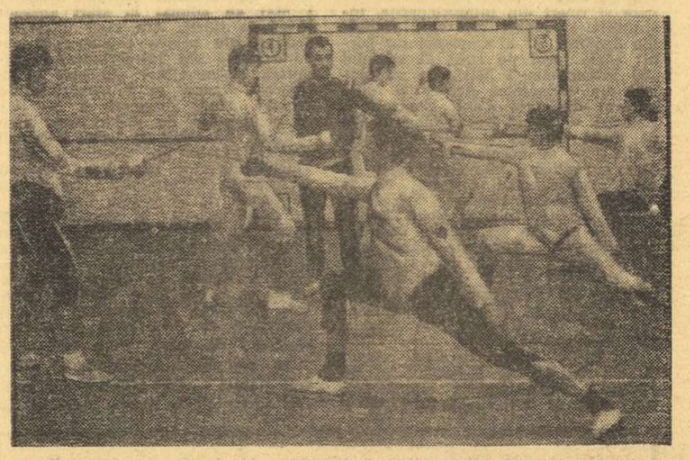

Antrenament cu „clasa" de spadasini a antrenorului Nicolae Marinescu *de la clubul sportiv Şcolarul din Capitală*

Foto : Paul ROMOŞAN

Tiberiu ŞTAMA

P.S. Un post-scriptum care oglindeşte şi o altă latură, la fel de importantă a muncii antrenorului... Festivitatea împlinirii a 16 ani de existenţă ai clubului sportiv Şcolarul, care a avut loc în incinta clubului Dinamo, se prelungise cu circa 20 de minute. La terminarea ei, spadasinul Eugen Brebeuţă s-a apropiat de antrenor cu rugămintea de a telefona părinţilor :

— I-am spus tatii că voi ajunge acasă la ora 7 jumătate... Nu voi fi, însă, decît pe la 8. N-am avut cu părinţii niciodată „probleme" pe această temă, aşa că...

Despre un elev, un tînăr care căută să fie corect cu el însuşi, încă de la o vîrstă foarte fragedă (nici 15 ani), care este învăţat să fie disciplinat, se poate anticipa că va ajunge departe !

LICEUL EXPERIMENTAL DE SCHI PREDEAL

DIN START, MULŢI CAMPIONI

După exemplul Cîmpulungului la atletism, al Bacăului la fotbal, al municipiului Gh. Gheorghiu-Dej la gimnastică, şi Predealul face experienţa unui liceu de schi, în al doilea an de existenţă, unitate menită să echilibreze, în soluţii optime, obligaţiile didactice, de cultură generală a elevilor cu înclinaţiile sportive cultivate în disciplinele schiului alpin şi nordic. Recrutînd prin examen pe cei mai autentici şcolari-schiori din Predeal, precum şi talentele remarcate de pe întreg teritoriul ţării cu ocazia concursurilor de schi pentru copii şi juniori, noua unitate şcolară dispune de aproape întreg rezervorul de speranţe al schiului. Ideea este excepţională, oferind garanţii de reuşită, iar alegerea localităţii — extrem de nimerită prin tradiţiile locale existente pentru schi, prin apropierea faţă de punctele de antrenament, prin echiparea tehnică a pîrtiilor cu mijloace mecanice de urcare, ceea ce asigură o mare densitate a pregătirii.

Încadrarea cu profesori, proaspăt absolvenţi ai I.E.F.S. cu specializarea schi, cadre didactice entuziaste, precum şi înzestrarea materială periodică cu materiale şi echipament specific au completat cadrul favorabil pentru primele rezultate pe planul performanţei. Predealul a obţinut în acest sezon numeroase locuri fruntaşe în concursurile de copii şi juniori, multe titluri naţionale atît la schiul alpin cît şi la cel nordic. Csaba Portik, Leonard Frăţilă, Aurelia Niţu, Dagmar Müller, Rodica Mititelu, Moise Girbacea, Ioan Moise, Gheorghe Dudu, Doina Frăţilă şi mulţi alţii, a căror enumerare ar fi prea lungă, au dovedit virtuţi de viitori campioni. Predealul a reînnodat — din acest sezon — cu o disciplină de mult abandonată, combinata nordică — asociaţia dintre alergarea pe schiuri şi săriturile de la trambulină — şi a pus bazele unor centre de pregătire pentru juniorii biatlonişti. Rezultatele, deşi numeroase, iar o parte dintre ele prefigurînd autentice valori viitoare, ar fi putut fi însă chiar din acest sezon şi mai convingătoare, şi mai bogate. Pe planul întrunirii sportive, o insistenţă mai mare pe procedee specifice de concurs, într-un antrenament gradat pe dificultăţile majore (mai ales la probele alpine) trebuie avută în vedere pentru iarna viitoare. Explozia de rezultate scontate trebuie în mod nemijlocit ajutată cu un program de pregătire corespunzător. Şi, bineînţeles, rezolvarea spaţiilor mai mari şi mai bune pentru internatul şcolii, pentru care există de mult şi soluţii şi aprobări de principiu, nepuse încă în aplicare. Ar fi păcat ca o idee şi o iniţiativă extrem de valoroasă în conţinut şi perspective să se diluează şi să se destrame din inconsecvenţe, din slăbiciuni sau întîrzieri.

L.E.S. Predeal este de pe acum o unitate sportivă şcolară de performanţă, fruntaşă. Oricum, prima în perimetrul sportului şcolar hibernal.

Mihai BÎRA